

Στρατάρχης Ιβάν Κόνεφ: Η σταλινική νίκη είναι η συμφορά του λαού.

Γράφει ο Δημήτρης Τριανταφυλλίδης.

Ο Ιβάν Στεπάνοβιτς Κόνεφ (1897-1973) ήταν στρατάρχης της Ε.Σ.Σ.Δ. από το 1944, είχε τιμηθεί δύο φορές με το παράσημο του «Ήρωα της Σοβιετικής Ένωσης (1944 και 1945), το παράσημο της «Νίκης» το 1945 και ήταν μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του Κ.Κ.Σ.Ε. από το 1952 μέχρι το θάνατό του.

Γόνος αγροτικής οικογένειας, ξεκίνησε ως εποχικός εργάτης, μα ο Α΄ Παγκόσμιος πόλεμος τον έφερε στην πρώτη γραμμή, όπου πολέμησε στις γραμμές του βαρέως πυροβολικού. Το 1918 γίνεται μέλος του κόμματος των Μπολσεβίκων και ακολουθεί στρατιωτική καριέρα, συμμετέχοντας στον ρωσική Εμφύλιο πόλεμο.

Ήταν ανάμεσα στους αντιπροσώπους του 10ου συνέδριου του κόμματος που έλαβαν μέρος στην καταστολή της εξέγερσης της Κροστάνδης.

Με τη λήξη του Εμφυλίου πολέμου, αναλαμβάνει διάφορες ηγετικές θέσεις στον Κόκκινο στρατό, κυρίως στην περιοχή της Άπω Ανατολής, ενώ φοιτά σε διάφορες στρατιωτικές σχολές και Ακαδημίες.

Κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου πολέμου, διακρίθηκε στις μάχες για την υπεράσπιση της Μόσχας, ενώ στη συνέχεια υπηρέτησε υπό τις διαταγές του Γ. Κ. Ζούκοφ στο Δυτικό μέτωπο. Συνέβαλε καθοριστικά στη νίκη των σοβιετικών στρατευμάτων στην προεξάρχουσα του Κούρσκ, αλλά και σε διάφορες μάχες στο μέτωπο της Ουκρανίας.

Μετά τον πόλεμο ανέλαβε καθήκοντα αρχηγού των σοβιετικών στρατευμάτων στην Αυστρία. Ήταν μέλος του στρατοδικείου που καταδίκασε σε θάνατο τον Λ. Π. Μπέρια το 1953 και έγινε αναπληρωτής υπουργός Αμύνης και αρχηγός του γενικού επιτελείου στρατού, ενώ ήταν επικεφαλής της καταστολής της εξέγερσης στη Βουδαπέστη το 1956. Ήταν, επίσης, ανάμεσα σε εκείνους που συνέβαλαν στην εκδίωξη του Ζούκοφ από τον στρατό και την περιθωριοποίησή του.

Στη συνέχεια ανέλαβε διάφορες θέσεις είτε ως επιθεωρητής του στρατού, είτε ως διοικητής μεγάλων συγκροτημάτων, ενώ ήταν μέλος της σοβιετικής αντιπροσωπείας στην κηδεία του Τσώρτσιλ.

Πέθανε από καρκίνο το 1973 και ο τάφος του βρίσκεται στον τοίχο του Κρεμλίνου.

Τις παραμονές της 25ης επετείου της Νίκης, ο στρατάρχης Κόνεφ με παρακάλεσε να τον βοηθήσω να γράψει ένα κατά παραγγελία άρθρο για την «Κομσομόλσκαγια Πράβντα». Αφού προμηθεύτηκα διάφορα βιβλία, έφτιαξα ένα «προσχέδιο» του άρθρου που περίμενε η εφημερίδα, σύμφωνα με το πνεύμα εκείνης της εποχής και την επόμενη ημέρα πήγα στον στρατηλάτη. Βλέποντάς τον κατάλαβα πως εκείνη την ημέρα δεν είχε καλή διάθεση.

– Διάβασε,- μούγκρισε ο Κόνεφ, ενώ πηγαινοερχόταν νευρικά μέσα στο γραφείο του. Μάλλον κάποια οδυνηρή σκέψη τον απασχολούσε.

Στάθηκα προσοχή κι άρχισα με πάθος να διαβάζω, ελπίζοντας να ακούσω τον έπαινο: «Η Νίκη είναι μεγάλη γιορτή. Είναι ημέρα παλλαϊκού θριάμβου και εορτασμού. Είναι...»

– Φτάνει!- με διέκοψε εκνευρισμένος ο στρατάρχης. – Φτάνουν οι πανηγυρισμοί! Ανακατεύομαι. Καλύτερα πες μου πόσοι από το σόι σου γύρισαν από τον πόλεμο. Γύρισαν όλοι υγιείς;

– Όχι. Μας λείπουν εννέα, πέντε από αυτούς κηρύχθηκαν αγνοούμενοι, μουρμούρισα, αμήχανα γιατί δεν καταλάβαινα που το πηγαίνει. – Άλλοι τρεις γύρισαν με πατερίτσες.

– Πόσοι έμειναν ορφανοί; – συνέχισε.

– Είκοσι πέντε ανήλικα παιδιά και έξι ανήμποροι γέροντες.

– Και πώς ζούσαν; Το κράτος τους εξασφάλισε;

– Δεν ζούσαν, φυτοζωούσαν, – ομολόγησα.

– Μα και τώρα τα ίδια είναι. Οι συγγενείς εκείνων που κηρύχθηκαν αγνοούμενοι και ήταν το στήριγμα των οικογενειών τους, δεν δικαιούνται χρήματα... οι μάνες και οι χήρες τους έκλαψαν πολύ, μα ελπίζουν ακόμη μήπως ξαφνικά κάποιος απ' αυτούς γυρίσει. Έχουν παραιτηθεί εντελώς...

– Τι στο διάβολο λοιπόν θριαμβολογείς όταν οι συγγενείς σου πενθούν! Μπορούν μήπως να χαρούν οι οικογένειες τριάντα εκατομμυρίων στρατιωτών που σκοτώθηκαν και σαράντα εκατομμυρίων που σακατεύτηκαν; Βασανίζονται, υποφέρουν μαζί με τους αναπήρους που παίρνουν πενταροδεκάρες από το κράτος...

Ήμουν αποσβολωμένος. Πρώτη φορά έβλεπα τον Κόνεφ έτσι. Αργότερα έμαθα πως τον είχε εξοργίσει η αντίδραση του Μπρέζνιεφ και του Σούσλοφ, οι οποίοι είχαν αρνηθεί στον στρατάρχη, ο οποίος προσπαθούσε να εκμαιεύσει από το κράτος την υπόσχεση ότι θα φροντίσει εκείνους τους δυστυχισμένους πολεμιστές, ότι θα βρει επιδόματα για τις άπορες οικογένειες των αγνοουμένων.

Ο Ιβάν Στεπάνοβιτς έβγαλε από το συρτάρι του γραφείου του την αναφορά, προφανώς, εκείνη με την οποία ανεπιτυχώς πήγαινε προς τον μέλλοντα στρατάρχη, τέσσερις φορές ήρωας της Σοβιετικής Ένωσης, τιμημένο με το «Παράσημο της Νίκης» και τρεις φορές διορισμένο ως υπεύθυνο για τα ιδεολογική θέματα της Σοβιετικής Ένωσης.

Μου έδωσε το έγγραφο και μουρμούρισε θυμωμένα: – Ενημερώσου, για να δεις πως αντιμετωπίζουμε τους υπερασπιστές της πατρίδας. Και για το πως ζουν οι οικείοι τους. Μπορούν αυτοί θα θριαμβολογούν;

Το έγγραφο με την ένδειξη «Άκρως απόρρητο» ήταν γεμάτο νούμερα. Όσο περισσότερο το διάβαζα, τόσο στεναχωριόμουν: «...

Τραυματίστηκαν 46 εκατ.250 χιλιάδες.

Επέστρεψαν σπίτια τους με σπασμένα κεφάλια 775 χιλιάδες πολεμιστές.

Έχασαν το ένα μάτι τους 155 χιλιάδες, τυφλοί 54 χιλιάδες.

Με παραμορφωμένα πρόσωπα 501.342.

Με σπασμένο σβέρκο 157.565.

Με κομματιασμένα στομάχια 444046.

Με τραύματα στην σπονδυλική στήλη 143.241.

Με τραύματα στην περιοχή της λεκάνης 630.259.

Με κομμένα τα γεννητικά όργανα 28.648.

Μονόχειρες 3.000.147.

Χωρίς χέρια 1.010.000.

Με ένα πόδι 3.255.000.

Χωρίς πόδια 1.121.000.

Με μερικώς ακρωτηριασμένα χέρια και πόδια 418.905.

Χωρίς χέρια και χωρίς πόδια, τους αποκαλούμενους «Σαμοβάρια» 85.942».

Και τώρα δεξ αυτό,- συνέχισε να με ενημερώνει ο Ιβάν Στεπάνοβιτς.

«Μέσα σε τρεις ημέρες, την 25 Ιουνίου, ο εχθρός κινήθηκε σε βάθος 250 χιλιομέτρων στο εσωτερικό της χώρας. Την 28η Ιουνίου κατέλαβε την πρωτεύουσα της Λευκορωσίας Μινσκ. Κάνοντας παράκαμψη πλησίασε το Σμολένσκ.

Στα μέσα Ιουνίου από τις 170 σοβιετικές μεραρχίες οι 28 είχαν περικυκλωθεί πλήρως, ενώ 70 από αυτές είχαν καταστροφικές απώλειες.

Τον Σεπτέμβριο του 1941, κοντά στην Βιάζμα είχαν περικυκλωθεί 37 μεραρχίες, 9 ταξιαρχίες τεθωρακισμένων, 31 συντάγματα πυροβολικού των εφεδρειών του Γενικού Επιτελείου και οι διοικήσεις τεσσάρων στρατιών.

Στην λαβίδα του Μπριανσκ βρέθηκαν 27 μεραρχίες, 2 ταξιαρχίες τεθωρακισμένων, 19 συντάγματα πυροβολικού και οι διοικήσεις τριών στρατιών.

Συνολικά, το 1941 περικυκλώθηκαν και δεν κατάφεραν να ξεφύγουν 92 από τις 170 σοβιετικές μεραρχίες, 50 συντάγματα πυροβολικού, 11 ταξιαρχίες τεθωρακισμένων και οι διοικήσεις 7 στρατιών.

Την ημέρα της επίθεσης τις φασιστικής Γερμανίας κατά της Σοβιετικής Ένωσης, την 22η Ιουνίου, το Προεδρείο του Ανωτάτου Σοβιέτ της Ε.Σ.Σ.Δ. κήρυξε επιστράτευση 13 κλάσεων – από το 1905 έως το 1918.

Αστραπιαία επιστρατεύτηκαν 10 εκατομμύρια άνθρωποι. Από 2.500.000 εθελοντές σχηματίστηκαν 50 μεραρχίες και 200 συντάγματα τυφεκιοφόρων, οι οποίοι ρίχτηκαν στην μάχη χωρίς στολές και ουσιαστικά, χωρίς τα κατάλληλα όπλα.

Από τα 2.500.000 εθελοντές, έμειναν ζωντανοί λίγοι περισσότεροι από 150.000».

Υπήρχε αναφορά και στους αιχμαλώτους πολέμου. Συγκεκριμένα ότι το 1941 αιχμαλωτίστηκαν από τους χιτλερικούς: κοντά στο Γκόντνο – Μινσκ 300.000 σοβιετικοί στρατιώτες, στην λαβίδα Βίτεμπσκ – Μογκιλιόφ – Γκομέλ 580.000, στο Κίεβο – Ουμάνσκ 768.000. Στο Τσερνίγκοφ και στην περιοχή της Μαριούπολης άλλες 250.000. Στην λαβίδα του Μπριανσκ – Βιάζεμσκ αιχμαλωτίστηκαν 663.000 κλπ.

Αν έχεις αυτοκυριαρχία και προσθέσεις όλους αυτούς τους αριθμούς κατά τα χρόνια του Μεγάλου Πατριωτικού πολέμου, πέθαναν στην φασιστική αιχμαλωσία από την πείνα, την παγωνιά και την απελπισία περίπου 4.000.000 σοβιετικοί στρατιώτες και αξιωματικοί, οι οποίοι κηρύχθηκαν από τον Στάλιν «εχθροί του λαού και λιποτάκτες».

Αξίζει να αναφέρουμε και εκείνους που έδωσαν τη ζωή τους για την αγνώμονα πατρίδα και δεν είχαν μία κηδεία της προκοπής.

Με προσωπική ευθύνη του Στάλιν, δεν υπήρχαν ειδικές μονάδες ταφής στα συντάγματα και τις μεραρχίες, ο ηγέτης με επηρμένο ύφος, ισχυριζόταν πως δεν τις χρειαζόμαστε: ο ανδρείος Κόκκινος Στρατός θα τσακίσει τον εχθρό στο έδαφός του, θα τον συντρίψει με πανίσχυρα χτυπήματα, ο ίδιος δε θα έχει μικρές απώλειες.

Το κόστος για αυτό το αλαζονικό παραλήρημα ήταν πολύ μεγάλο, όχι όμως για τον αρχιστράτηγο, μα για τους στρατιώτες και τους διοικητές, η τύχη των οποίων δεν τον απασχολούσε καθόλου.

Στα δάση, στα χωράφια και στα χαντάκια έμειναν για να ξασπρίζουν άταφα τα κόκαλα περισσότερων από δύο εκατομμύρια ηρώων. Στα επίσημα έγγραφα αναφέρονταν ως αγνοούμενοι, καθόλου κακή οικονομία για το δημόσιο ταμείο, αν θυμηθούμε πόσες χήρες και ορφανά απέμειναν χωρίς επιδόματα.

Όταν ο Στρατάρχης Ιβαν Κονεφ παρασηματοφόρησε τον Στρατηγό Μπραντλεϊ

Σε αυτήν την μακρινή πια συζήτηση ο στρατάρχης αναφέρθηκε και στις αιτίες της καταστροφής, η οποία βρήκες στις αρχές του πολέμου τον «ανίκητο και θρυλικό» Κόκκινο Στρατό. Στην επαίσχυντη υποχώρηση και τις θηριώδεις απώλειες της την είχε καταδικάσει η προπολεμική εκκαθάριση των ηγετικών

στελεχών του στρατού. Σήμερα, αυτό το γνωρίζουν όλοι, εκτός από τους ανίατους θαυμαστές του αρχιστράτηγου (αλλά και εκείνοι, οι οποίοι γνωρίζουν, αλλά κάνουν πως δεν ξέρουν τίποτα), εκείνη όμως την εποχή μία τέτοια δήλωση συγκλόνιζε. Και αποκάλυπτε πολλά. Τι μπορούσε να περιμένει κανείς από έναν στρατό χωρίς ηγέτες, όταν οι έμπειροι αξιωματικοί καριέρας από ταγματάρχη και πάνω είχαν σταλεί στα στρατόπεδα καταναγκαστικών έργων ή είχαν εκτελεστεί και στη θέση τους διορίστηκαν νεαροί, άκαπνοι υπολοχαγοί και πολιτικοί κομισάριοι...»

– Φτάνει!- είπε αναστενάζοντας ο στρατάρχης, παίρνοντας το τρομακτικό έγγραφο, τα νούμερα του οποίου δεν χωρούσαν στο κεφάλι μου. – Κατάλαβες τώρα τι σου λέω;

Πώς μπορούμε να θριαμβολογούμε; Τι να γράψω λοιπόν στην εφημερίδα, για ποια Νίκη; Του Στάλιν; Μήπως την Πύρρεια; Δεν έχει καμία διαφορά!

– Σύντροφε στρατάρχα, τα έχω χάσει τελείως. Νομίζω πως πρέπει να γράψουμε αλά σοβιετικά...- είπα παίρνοντας μία βαθιά ανάσα: – κατά συνείδηση. Μόνο που πρέπει να το γράψετε μόνος σας, ή καλύτερα, υπαγορεύστε μου και θα γράψω.

– Γράφε, γράψτα στο μαγνητόφωνο, γιατί άλλη φορά δεν πρόκειται από εμένα ν' ακούσεις τίποτα τέτοιο!

Τρέμοντας από την ταραχή μου, άρχισα να γράφω βιαστικά:

«Τι είναι νίκη; – είπε ο Κόνεφ; – Η σταλινική μας νίκη; Πριν απ' όλα είναι μία παλλαϊκή συμφορά. Ημέρα θλίψης του σοβιετικού λαού για τον τεράστιο αριθμό των σκοτωμένων.

Είναι ποταμοί δακρύων και θάλασσα αίματος. Εκατομμύρια σακατεμένων. Εκατομμύρια ορφανεμένων παιδιών και ανήμπορων γερόντων.

Είναι τα εκατομμύρια των τσακισμένων ζώων, των οικογενειών που δεν έγιαν, των παιδιών που δεν γεννήθηκαν.

Τα εκατομμύρια των βασανισμένων στα φασιστικά και στη συνέχεια στα σοβιετικά στρατόπεδα πατριωτών της χώρας μας». Εκείνη την στιγμή το σιλό έφυγε από τα τρεμάμενα χέρια μου.

Σύντροφε στρατάρχα, αυτό δεν πρόκειται να το δημοσιεύσει κανείς!- πετάχτηκα.

Γράφε εσύ, σήμερα δεν θα το δημοσιεύσουν, θα το κάνουν όμως οι απόγονοί μας. Πρέπει να μάθουν την αλήθεια και όχι το γλυκό ψέμα γι' αυτή την Νίκη! Γι' αυτόν τον αιμοσταγή πόλεμο! Για να μπορούν στο μέλλον να είναι προσεκτικοί και να μην επιτρέψουν να πάρουν την εξουσία οι διάβολοι με ανθρώπινο πρόσωπο, οι πολυμήχανοι που φέρνουν τον πόλεμο.

Υπάρχει και κάτι που δεν πρέπει να ξεχάσεις,- συνέχισε ο Κόνεφ.- Όλα εκείνα τα επαίσχυντα παρατσούκλια με τα οποία φώναζαν τους ανάπηρους στην μεταπολεμική περίοδο! Ιδιαίτερα στις κοινωνικές υπηρεσίες και στα ανύπαρχτα ιατρικά ιδρύματα.

Ανάπηρους με διαλυμένο νευρικό σύστημα και κατεστραμμένο ψυχισμό δεν τους έπαιρναν.

Από τις εξέδρες οι ρήτορες φώναζαν πως ο λαός δεν θα ξεχάσει τον ηρωισμό των γιων τους, αλλά σε αυτά τα ιδρύματα τους πρώην πολεμιστές και παραμορφωμένα πρόσωπα τους αποκαλούσαν «Κουασιμόδους» («Εϊ, Νίνα, ήρθε ο Κουασιμόδος σου!»— φώναζαν οι θείτσες του προσωπικού ξεδιάντροπα), τους μονόφθαλμους τους αποκαλούσαν «Καμπάλα», τους ανάπηρους με διαλυμένη σπονδυλική στήλη «παράλητους», εκείνους που είχαν τραυματιστεί στην λεκάνη «καμπούρηδες». Εκείνους που είχαν ένα πόδι τους αποκαλούσαν «Καγκουρό». Εκείνους που δεν είχαν χέρια «άπτε-ρους», ενώ εκείνους που δεν είχαν πόδια και κυκλοφορούσαν με αυτοσχέδια καρτσάκια τους αποκαλούσαν «πατίνια». Εκείνους δε που τους είχαν ακρωτηριάσει μερικώς τα άκρα, τους αποκαλούσαν «χελώνες». Δεν το χωράει ο νους! – είπε ο Ιβάν Στεπάνοβιτς, θυμώνοντας ολοένα και περισσότερο.

Τι ανόητος κυνισμός είναι αυτός; Δεν καταλάβαιναν αυτοί οι άνθρωποι ποιον προσβάλουν! Καταραμένος είναι ο πόλεμος που ξέβρασε στον λαό ένα γιγάντιο κύμα παραμορφωμένων πολεμιστών, το κράτος έπρεπε να τους

προσφέρει ανεκτές, τουλάχιστον, συνθήκες ζωής, να τους περιβάλλει με προσοχή και φροντίδα, να τους εξασφαλίσει ιατρική περίθαλψη και οικονομική αυτάρκεια.

Αντί γι' αυτό, η μεταπολεμική κυβέρνηση, με επικεφαλής τον Στάλιν, αποφάσισε ένα μίζερο οικονομικό επίδομα και τους καταδίκασε σε μία άθλια ζωή. Και επιπλέον, με στόχο την εξοικονόμηση πόρων του κρατικού προϋπολογισμού, υπέβαλε τους αναπήρους στην συστηματική επανεξέταση των ιατρικών ειδικών επιτροπών: δήθεν για να ελέγξουν αν φύτρωσαν τα κομμένα χέρια και πόδια!

Προσπαθούσαν διαρκώς να μεταφέρουν τον τραυματία υπερασπιστή της πατρίδας, ο οποίος ήταν έτσι κι αλλιώς πάμφτωχος, σε μία νέα κατηγορία αναπηρίας, μόνο και μόνο για να του περικόψουν την σύνταξη...

Είτε πολλά εκείνη την ημέρα ο στρατάρχης. Είπε ότι η φτώχεια και η κλονισμένη υγεία, μαζί με τις άθλιες συνθήκες ζωής, προκαλούσαν την απελπισία, την συστηματική μέθη, τις κατηγορίες των βασανισμένων γυναικών, τα σκάνδαλα και μία ανυπόφορη κατάσταση στις οικογένειες.

Αυτό, σε τελική ανάλυση οδηγούσε στο να φεύγουν οι ταλαιπωρημένοι πολεμιστές από το σπίτι, να περιφέρονται στους δρόμους και τις πλατείες, στις αγορές και στους σιδηροδρομικούς σταθμούς, όπου πολλοί από αυτούς κατέληγαν να ζητιανεύουν και να φέρονται απρεπώς.

Οι οδηγημένοι στην απόγνωση πολεμιστές, σιγά – σιγά κατέληγαν απόβλητοι της κοινωνίας, μα δεν πρέπει να τους θεωρούμε υπεύθυνους γι' αυτό.

Στα τέλη της δεκαετίας του 1940, αναζητώντας καλύτερη ζωή στην Μόσχα, κατέληγε ένα κίνημα απεγνωσμένων αναπήρων πολέμου από την επαρχία. Η πρωτεύουσα γέμισε από αυτούς τους ανθρώπους που σήμερα δεν χρειάζονται σε κανένα. Με την επίμονη ελπίδα ότι θα βρουν προστασία και δικαιοσύνη, άρχισαν να κάνουν συγκεντρώσεις, να πολιορκούν τις αρχές θυμίζοντας τους τα κατορθώματά τους, να απαιτούν, να κάνουν φασαρίες. Αυτό εννοείται πως δεν άρεσε καθόλου στους αξιωματούχους της κυβέρνησης και της πρωτεύουσας. Οι δημόσιοι υπάλληλοι άρχισαν να σπάνε το κεφάλι τους για να βρουν τρόπο να απαλλαγούν από αυτόν ενοχλητικό όχλο.

Έτσι, το καλοκαίρι του 1949 η Μόσχα άρχισε τις προετοιμασίες για το ιωβηλαίο του λατρεμένου ηγέτη. Η πρωτεύουσα περίμενε επισκέπτες από το εξωτερικό: πλενόταν και καθαριζόταν. Βέβαια, όλοι αυτοί οι πολεμιστές, με τις πατερίτσες, τα αυτοσχέδια καρότσια τους, εκείνοι που σέρνονταν χωρίς πόδια, οι διάφορες «χελώνες», είχαν «αποθραυσθεί» τόσο πολύ που οργάνωσαν διαδήλωση μπροστά από το Κρεμλίνο. Αυτό δεν άρεσε καθόλου στον ηγέτη των λαών. Και αποφάνθηκε: «Να καθαριστεί η Μόσχα από τα σκουπίδια!»

Οι αρχές που μέχρι τότε ήταν συγκρατημένες, άλλο που δεν ήθελαν. Άρχισαν μαζικές συλλήψεις των αναπήρων που «χαλούσαν την εικόνα της πρωτεύουσας». Κυνηγώντας τους σαν αδέσποτα σκυλιά, τα όργανα της τάξης, οι ειδικές μονάδες, κομματικοί και μη κομματικοί ακτιβιστές μέσα σε ελάχιστες ημέρες συνέλαβαν στους δρόμους, στα παζάρια, στους σιδηροδρομικούς σταθμούς ακόμη και στα νεκροταφεία και απομάκρυναν από την Μόσχα, λίγο πριν τους εορτασμούς του ιωβηλαίου του «αγαπητού και αγαπημένου Στάλιν» τους πεταμένους στην χωματερή της ιστορίας ανάπηρους υπερασπιστές της γιορταστικής Μόσχας.

Έτσι, οι εξόριστοι στρατιώτες του νικηφόρου στρατού άρχισαν να πεθαίνουν. Ήταν ένας γρήγορος θάνατος: όχι από τα τραύματα, μα από την προσβολή, από το αίμα που κόχλαζε στις καρδιές τους, με το ερώτημα που

ξεστόμισαν μέσα από τα σφαιλιστά τους χείλη: «Γιατί μας το κάνεις αυτό σύντροφε Στάλιν;»

Με αυτόν τον απλό και σοφό τρόπο έλυσαν, όπως θα νόμιζε κανείς, το άλυτο πρόβλημα με τους στρατιώτες – νικητές, οι οποίοι έχυσαν το αίμα τους «Για την Πατρίδα! Για τον Στάλιν!».

Βλέπεις, σε αυτές τις δουλειές, ο ηγέτης ήταν μεγάλος μάστορας. Δεν είχε κανένα πρόβλημα να αποφασίσει, εκτέλεσε ολόκληρους λαούς,- είπε πικρά, ολοκληρώνοντας, ο δοξασμένος στρατηλάτης Ιβάν Κόνεφ.

Από το βιβλίο του Ίγκορ Γκάριν «Η άλλη αλήθεια για τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο» μέρος 1ο. Ντοκουμέντα.

Ο Στεπάν Κασσουρκό, ήταν βοηθός ειδικών αποστολών του στρατάρχη Ιβάν Κόνεφ, αντιστράτηγος, πρόεδρος του Κέντρου Αναζητήσεων και Διαιώ-νισης της μνήμης των αγνοούμενων και των νεκρών υπερασπιστών της Πατρίδας.

Πηγή : <https://www.liberal.gr/apopsi/>